

Kapitola dvacátá třetí

S polečně s Loganem, Ellíí a Samem jsme sledovaly oknem v ředitelně, jak paní starostku vyvádějí z M. R. Z. S. a vlečou ji k zadním dveřím policejního auta. Byla jsem si docela jistá, že bude hodně let zavřená v městském vězení bez schopností.

Dívala jsem se, jak Mark nastoupil do auta se svým otcem. Hlava mu klesla na prsa. Vypadal opravdu zoufale, stejně jako předtím.

„Chudák kluk,“ řekla jsem a otočila se zpátky ke svým přátelům.

„Řekla bych, že odteď už nebude známý štouráním v nose,“ poznamenala Ellie a drcla do mě ramenem.

Trochu jsem se usmála a třela si místo na hlavě, kde mě chytila paní starostka.

Dveřmi dovnitř vběhl táta. „Poppy! Díkybohu!“ zara- doval se a přitiskl si mě k sobě svýma velikýma rukama – takovou reakci jsem nečekala.

„Počkat? Takže ty se nezlobíš?“ zeptala jsem se a vložila mu do ruky jeho přístupovou kartu do M. R. Z. S.

„Vůbec ne, Poppy. Díky tobě a tvým kamarádům se nám povedlo tenhle případ uzavřít.“

„Jak jste věděli, kde nás hledat?“ chtěla jsem vědět.

Táta obrátil přístupovou kartu a sundal z ní lesklý kou- sek kovu, kterým byla připevněná ke šňůrce.

„Není to sledovací zařízení?“ zeptal se Sam, posunul si brýle výš na nos a přimhouřil oči.

„Ano, to je, Same,“ odpověděl můj táta. „Ale řekl bych, že na tebe teď někdo čeká.“

Otočila jsem se a spatřila Samovu mámu a tátu. Stáli před Larribčinou kanceláří a po tvářích jim stékaly slzy. „Samíčku!“ řekl jeho táta, stáhl si z hlavy šíleně veliký kov- bojský klobouk a svého syna objal.

„Ozvu se vám,“ řekl můj táta mámě Sama, když od- cházeli.

Ellie doběhla za Samem a dala mu pusku na tvář.

Paráda, vyčetla jsem Samovi z hlavy, než s rodiči za- hnuli za roh. Usmála jsem se.

„Tak zatím,“ řekl Logan a kývl na Ellii.

A těsně než oba odešli, mi Logan ústy naznačil: „Napí- šu brzy.“